

Satalická princezna

Žila jednou jedna princezna, která se jmenovala Veronika a ta byla moc hezká. Měla dlouhé rovné vlasy, které vypadaly, jako by byly vyrobeny z ryzího zlata. Na jejím obličejí nebyla ani jedna drobná jizvička nebo nedokonalost, byl čistý jako čerstvě napadený sníh, a ten ještě zdobily dvě světle hnědé oči. Jenže nenechte se mýlit, Veronika byla tuze zlá a namyšlená. Myslela si, že je lepší než ostatní, a tak se jim vysmívala za jakoukoli chybičku. Nikdy nedala na rady rodičů, myslela si že jsou hloupí. Myslela si, že jí každý musí poslouchat.

No a to byste museli vidět, jak se Veronika rozzuřila, když jí jednoho dne jedno z dětí řeklo, že ona je ta, která je namyšlená.

„Já ti dám!“ zrudla Veronika v obličejí.

„Mám pravdu.“ usmála se na ni dívka, která byla narozdíl od ní rozumná.

„Mamiiiiii!“ ječela princezna jako siréna.

„Ano miláčku?“ řekla podrážděná maminka, která už byla unavená z jejího namyšleného chování.

„Dejte ji zmrskat na návsi!“ řekla vítězně Veronika.

Dívka se vyděsila. Nevěděla totiž, zda Veronice její matka vyhoví.

„Mladá dámo, co je to za chování?“ zvýšila královna na Veroniku hlas. Pak se otočila na stráž;

„Prosím, doprovodte princeznu zpátky do hradu, bude to pro ni lepší.“

„Co prosím?!“ vyděsila se pro změnu Veronika.

„Jak jsem řekla.“ kývla královna na stráž, která odváděla princeznu do hradu. Tam si Veronika krátila dlouhou chvíli tím, že terorizovala své okolí.

„Děkuju, že jste ji nevyhověla.“ oddechla si dívka a setřela si pot z čela.

„To bych jí nedovolila.“ usmála se paní. Pak si povzdechla.

„Kéž by byl způsob, jak ji zkrátit. Za pár let bude mít věk na vdávání a nikdo z princů by nechtěl Veroniku za svou ženu kvůli jejímu chování.“

„Jestli můžu,“ začala dívka. „znám někoho, kdo by vám mohl pomoci.“

„Ano? Pověz mi něco o tom.“ poslouchala zaujatě královna.

„Znám jednu čarodějnici jménem Filora, dokáže zbavit kohokoli jeho nejhorší vlastnosti.“ řekla jí dívka.

„Prý, když daný člověk nechce pomoci, tak toho člověka potrestá, až bude litovat, že si pomoct nenechal. U nás byla taky. Pomohla mému bratrovi zbavit se zlosti vůči dívce, o které si myslel, že se s ním vdá. Ale ta dívka si pak našla jiného.“ pokračovala dívka tajemně.

“Filora mu vysvětlila, že chápe, proč je na tu dívku našťvaný, ale prý, aby to déle neřešil, že život jde dál a řekla mu, že si určitě najde jinou dívku svého srdce. Od té doby se s tím smířil.” zazubila se dívka.

„To je zajímavé.“ zamyslela se královna.

„Děkuji Ti za informace.“ řekla královna, zalovila v měšci a dala holčičce peníz.

„Děkuji moc.“ děkovala holčička. „A hezký den!“

O čarodějnici Filoře se Veroničiny rodiče dlouho vášnivě dohadovali. Nevěděli, co vlastně by byl ten trest, o kterém mluvila vesnická dívka. Přece jen, čarodějnice a čarodějové jsou schopni všeho! Nakonec se shodli na tom, že by to mohli risknout. Přece jen už zkusili všechno a nějaká pomoc by se jim hodila. Když to řekli Veronice, ta se jen rozzuřila. Že je úplně v pořádku a že není namyšlená. Chvíli měla za to, že si z ní rodiče dělají legraci. Jenže rodiče už vyslali pro čarodějnici posla. Neměla na vybranou.

O několik dní později čarodějnice přišla. Byla oblečená v dlouhém plášti, který zakrýval celé její tělo a nebylo jí vidět ani do tváře. Když předstoupila před krále a královnu, lehce se uklonila a na to odhalila svou tvář. Pod kápí se překvapivě skrývala mladá žena s vlasy temnými jako noční obloha. Měla jasně zelené oči, které vypadaly jako by v nich měla smaragdy. Pod pláštěm byla oblečená jako normální mešťanka, to co ale na jejím oblečení zaujalo královnu, byla zvláštní barva jejích šatů. Byla to tmavá, zelenomodrá, jako byste vzali barvu moře a přimíchali k tomu inkoust.

„Tak, kde máme tu vaši namyšlenou princeznu?“

„Jak víte, že namyšlenou?“ zeptal se překvapený král. Neřekli poslovi, který ji měl najít, aby jí řekl, že namyšlenou. Protože kdyby se to dozvěděli princové ze sousedních království, tak by bylo zle! Jak se to tedy dozvěděla?

„Slyšela jsem o pár jejích kouscích, nebydlím tak daleko a tak se to ke mně snadno dostane.“ uchechtla se Filora.

„Pokusím se jí pomoci, ale bohužel nevím, zda se mi to kvůli její namyšlenosti podaří.“ povzdechla si čarodějnice.

„Kdyby to byla zlost, mohla bych jí ukázat, že vlastně není proč se zlobit. Kdyby to byl strach z nějaké věci, tak bych mohla ukázat, že ta věc neubližuje.“

„A?“ ptala se královna.

„Kvůli své namyšlenosti si nejspíš nebude chtít připustit, že ona je ta, která dělá něco špatně.“ vysvětlila Filora.

„Ale pokusíte se, že ano?“ naléhala královna.

„Ovšem že.“ usmála se čarodějnice.

Bylo to několik dní, možná týdnů, kdo ví, co se snažila Filora vyléčit Veroniku z její namyšlenosti. Bylo to velice těžké jak Filoru, která na ni dostávala větší a větší vztek, tak i pro rodiče, kteří začali být zoufalí, že ani Filora nedokáže vyléčit jejich dceru. Zkoušeli se spojit i s dalšími lidmi, ale nic nefungovalo. Veronika si nechtěla připustit chybu na své straně a když Filora po ní chtěla, aby řekla tři věci, které by měla změnit, tak Veronika jí vždy odsekla, aby to udělala ona sama. Vždy se pak strhla hádka, při které se dívka snažila Filoru ponížit před rodiči.

Jednou už toho měla Filora dost a zvolala: „Jestli nezměníš své chování během tří dnů, tak na Tebe uvalím takovou kletbu, až budeš litovat, že ses kdy vůbec narodila!“ a zmizela v oblaku dýmu.

Veronika to ale nebrala vážně a dál si dělala co chtěla.

Když se čarodějnice po třech dnech vrátila, viděla, že se i nadále princezna chová tak jako vždy. Čarodějnice vyplnila svou hrozbu. Potrestala mladou princeznu tak, jak by to nečekala ani v nejhorším snu. „Od teď se budeš navždy toulat světem do té doby, dokud Tě neosvobodí člověk s dobrým srdcem, který Ti odpustí Tvé chování. Dokud nenajdeš někoho takového, nechť se touláš!“ Veronika se na to rozplynula a nikdo ji už nikdy neviděl.

Já vám ale řeknu, že se pořád toulá světem, jelikož nikdo s dobrým srdcem nechce pomoci takovému člověku, jako je princezna Veronika. A tak čeká už stovky let, jestli jí někdo osvobodí, i přes to, jaká byla.

Johana Faltýnková